СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 22. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 4-го ЛЮТОГО 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 4, 1987 No. 22. VOL. XCIV.

В першу річницю відходу ред. А. Драгана

Св. п. А. Драган

Джерзі Сити. — У понеділок, 2-го лютого 1987 року, проминув один рік від смерти редактора „Свободи" Антона Драгана.

Один із найвидатніших українських журналістів і публіцистів, він був головним редактором щоденника „Свобода" від 1955 до 1978 року.

Розпочав працю в „Свободі", як співробітник д-р Луки Мишуги вже в 1946 році.

На протязі усіх довгих років він був душею і мотором усіх видань Українського Народного Союзу і жив цією організацією, яка була йому особливо близька.

Відійшовши на заслужену емеритуру в 1978 році він всеціло посвятився публіцистиці і коротко перед смертю ще закінчив свою останю книжку п. н. „Пам'ятаймо про Вінницю", якої, однак, вже не довелося йому побачити.

А. Драган брав активну участь в українському громадському житті ЗСА і тримав руку на його живчику, реагуючи своїм пером на усі його прояви. Це своє зацікавлення громадськими і політичними справами виказував до останнього віддиху.

Появився новий збірник пісень

Едмонтон, Альта. — У грудні 1986 року вийшов у світ новий збірник пісень „Сняться ниви" на слова Яра Славутича. Мелодії склав композитор Юхим Вольф, що недавно приїхав з України до Єрусалиму, а музичний супровід написав композитор Валентин Маневич, який також прибув недавно з України.

До збірника включено пісні, ностальгічного характеру, на тексти першої книжки Яра Славутича, „Співає колос" (Авгсбург, 1945), п'ять пісень із його п'ятої книжки „Саза" (Едмонтон, 1960), три пісні з книжки „Мудрощі мандрів" (1972), та кілька з інших видань поета — разом 14 сольоспівів, що добре надаються для молодечих музичних груп, які ростуть тепер, не завжди маючи мистецький репертуар. Ю. Вольф і В. Маневич — справжні майстри своєї справи.

Замовлення на збірник „Сняться ниви", додаючи належність у сумі 6 дол., слід слати на адресу: Slavuta Publichers, 72 Westbrook Dr., Edmonton, T6J 2E1, Canada.

Помер Ф. Кордуба

Мюнхен, Західня Німеччина. — Тут помер в середу, 21-го січня 1987 року, на 79-му році життя відомий український журналіст і публіцист Фелікс Кордуба.

Уродженець Тернополя, Ф. Кордуба був членом ОУН від 1930 року. Засуджений за революційно-підпільну діяльність на 10 років тюрми польською владою, перебув також один рік в Березі Картузькій, а в часі німецької окупації вступив до I УД УНА і був її вояком до закінчення Другої світової війни. Після війни включився в громадську і політичну діяльність як член ОУН. Активний як журналіст і публіцист був одним із передових дослідників сучасного стану на Україні.

Ф. Кордуба дописував постійно до цілого ряду часописів і журналів, в тому зокрема до „Українського Слова", „Нового Шляху", „Самостійної України", „Українського Комбатанта". Був постійним співробітником наукового журналу „Український Історик". Був довгі роки директором української друкарні „Логос" в Мюнхені, головою Головної Ради ЦПУЕН і секретарем Спілки Українських Журналістів в Европі.

Поховано Покійного у понеділок, 26-го січня 1987 року, на українській частині цвинтаря Вальдфрідгоф в Мюнхені.

Д-Р І. ФЛИС ВІДБУВ НАРАДИ З КАНАДСЬКИМ ПРЕДСТАВНИЦТВОМ

Торонто. — Члени Канадського Представництва Українського Народного Союзу — мґр Іван Геврик, головний директор для Канади, Леонід Філь, головний контролер, Текля Мороз та Василь Дідюк — головні радні — зустрілися в суботу, 17-го січня ц.р. в бюрах СКВУ із головним предсідником УНСоюзу д-р Іваном Флисом для обговорення справ діяльности УНС на терені Канади. Головний радний Мирон Спольський виправдав свою неприсутність.

Після того як головний предсідник д-р І. Флис відкрив наради і прийнято їх порядок, обов'язки секретаря перебрала Т. Мороз.

Д-р І.Флис поінформував присутніх, що не закуплено в Торонто будинку при 2116 Блур вулиці з уваги на те, що рішення Головного Уряду УНС в цій справі прийшло пізно, а вміжчасі посілість закупив хто інший. Після того Василь Шаран зрезигнував з посту голови Округи в Торонто, і на його місце вибрано три особи для ведення Округи — Д. Попадинця, Ковальчука і Мисвкова [illegible] до чергових зборів. Також д-р І. Флис поінформував, що Екзекутива УНС написала до представника фірми торгівлі будинками, що УНС є дальше зацікавлений закупом відповідного дому на бюра Канадського Представництва УНС, як також на бюра Округи в Торонто. Після дискусії ствердженo, що Канадське Представництво УНС вповні підтримує плян Екзекутиви щодо закупу приміщень. Рівночасно рішено звернутися до членів Головного Уряду, щоб її члени змінили резолюцію у справі закупу відповідного дому у приписаному часі 15 днів плюс час на пересилку поштою. Звичайно будинки в Торонто продаються тепер дуже скоро, тому не можна тратити забагато часу на формальності, бо тоді тратиться нагоду для доброї купівлі.

Друга проблема, що була темою обговорення — це сучасний стан Округи УНС в Торонто. Головний радний В. Дідіюк, який був присутній на засіданні Округи, вияснив ситуацію, яка заіснувала і закінчив висловом надії, що ця проблема буде позитивно розв'язана в найближчому майбутньому. Він також підкреслив важливість поінформувати всіх членів Головного Уряду про це, що вони повинні негайно дати відповідь у справі купна дому в Канаді. Головний предсідник заявив, що відповідний лист вийде до членів Головного Уряду.

У зв'язку з оживленням праці на терені Канади визначено квоти нових членів на 1987 рік. На Округу Торонто призначено 140 нових членів, на Монтреаль — 50, Вінніпеґ — 40, а Ніягару — 50. Також встановлено дати зборів Округ — 28-го березня в Ніягара, 29-го березня в Торонто і 30-го березня в Монтреалі. Присутні просили головного предсідника взяти особисто участь у цих зборах.

Канадське Представництво вповні підтвердило квоти нових членів, які закликають всіх секретарів, організаторів і делеґатів на Конвенцію УНС, як також всіх інших членів УНС, зробити все можливе, щоб таку кількість нових членів з терену Канади справді придбати. У зв'язку з тим обговорено можливість заанґажу-

(Закінчення на стор. 3)

В „Ню Йорк Таймсі" появилася рецензія на книжку Д. Марплса

Ню Йорк. — В тижневому додатку „Ню Йорк Таймс" з оглядом книжок з 1-го лютого 1987 року появилася обширна рецензія на книжку д-ра Дейвида Марплса п.н. „Чорнобиль і нуклеарна сила СССР", яка недавно появилася у видавництві Ст. Мартін'с Пресс. Рецензію написав проф. Ричард Вилсон, викладач фізики в Гарварді і співавтор книжки „Енерґія, екологія і довкілля".

Проф. Р.Вилсон стверджує, що книжка д-ра Д. Марплса заповнює велику прогалину, яка була у вияснені та подробицях нуклеарної катастрофи в Чорнобилі, а зокрема в тому, що сталося в безпосередніх наслідках вибуху та скільки було недотягнень та похибок совєтських урядових чинників. Рецензент пояснює, що книжка була закінчена перед конференцією у Відні, на яку совєтські чинники приїхали з певними вияснennями, але це не зміняє важливости праці д-р Д. Марплса.

Р. Вилсон ставить за приклад порівняння даних, що їх подає автор книжки на підставі російської та української преси і радіо, і цих, що їх відтак подали офіційні совєтські чинники. Зокрема у великому конфлікті стоїть сила радіоактивности, яку подавали з офіційних кіл, а яку стверджували західні держави. Він теж наводить інформації автора книжки про те, що совєтські лікарі просліджували силу радіяції на людях, у спосіб клінічний, коли на Заході в цей спосіб ніколи не перевіряють радіоактивности.

Вкінці проф. В. Вилсон стверджує, що багато міжнародних організацій та держав, а навіть приватні люди, хотіли допомогти совєтським чинникам у перевіренні безпеки та праці реакторів у Чорнобилі, але нікому не дозволено там довше перебувати, за виїмком коротких відвідин. Але ці, які там були, прийшли до таких самих висновків як д-р Д. Марплс, що не можна вірити совєтським способам праці нуклеарних станцій і що ця праця не може бути безпечна без міжнародної помочі.

Дж. Матлока призначено новим амбасадором ЗСА у Москві

Вашінґтон. — Президент Роналд Реґен оголосив про призначення Джека Матлока на пост амбасадора З'єднаних Стейтів Америки в Совєтському Союзі. Дж. Матлок замінить у Москві Артура Гартмана, який вніс резиґнацію.

Дж. Матлок

Дж. Матлок, якому 57 років, є професійним дипломатом, одним з провідних спеціялістів у справах відносин між Сходом і Заходом. До часу повернення в Державний департамент в кінці минулого року він був головним дорадником в совєтських справах в Раді Крайової Безпеки.

Займаючи цей пост, Дж. Матлок відіграв важливу ролю у визначенні загальної політики американського Уряду у відносинах з СССР. Він вніс великий вклад у вироблення становища, зайнятого президентом Р. Реґеном на женевській вершинній зустрічі у 1985 році і на зустрічі у Рейкявіку в жовтні минулого року.

В інтерв'ю для газети „Ню Йорк Таймс" Матлок заявив, що дуже радий з нового призначеня і вбачає свої обов'язки амбасадора у підтримуванні контактів з совєтською стороною і в об'єктивному висвітленні подій, що відбуваються в Совєтському Союзі.

На запитання про нинішній стан відносин між ЗСА і СССР Матлок відповів: „Вони (відносини) могли б бути ліпшими, але могли б бути і гіршими. В наших відносинах нема кризи і ми не стоїмо на грані відкритої конфронтації".

Матлок був призначений амбасадором, не зважаючи на заперечення вищих чинників Державного департаменту, незадоволених катеґоричністю його становища. Велику ролю при цьому відіграло те, що Матлок вважається авторитетним спеціялістом з російської мови, а також культури та історії СССР. Він теж говорить українською і грузинською мовами.

Матлок закінчив відділ славістики Колюмбійського університету. Від 1953 до 1956 року він викладав російську мову в Дартмутському університеті. Від 1961 до 1963 року він був на дипломатичній посаді в Москві. Від 1971 до 1974 року Матлок керував совєтським відділом Державного департаменту. Від 1974 до 1978 року він був першим секретарем амбасади ЗСА у Москві.

Матлок був одним з державних діячів, завдяки зусиллям яких президент Реґен прийняв рішення зменшити чисельність дипломатичного та іншого персоналу в совєтській амбасаді у Вашінґтоні, в місії СССР при ООН і в совєтському консуляті у Сан Франсіско. Це рішення було прийняте не зважаючи на протести багатьох американських дипломатів, які вважали, що це викличе у відповідь заходи Москви і утруднить працю американських установ у Совєтському Союзі.

СПРАВА Т. ВЕЙТА ВСЕ ЩЕ НЕ ВИЯСНЕНА

Бейрут, Ливан. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що не зважаючи на інтенсивні заходи архиєпископа Англіканської Церкви Роберта Рансі і його помічників, а також уряду Великобританії й Ірану, який має чималий вплив на терористичні групи в Ливані, ще й досі не вдалось вияснити містерійного зникнення представника англіканського архиєпископа Террі Вейта, який не давав про себе знати від 20-го січня цього року, тобто фактично від початку переговорів у справі звільнення американських й інших закладників, які перебувають в руках різних ливанських терористичних груп.

Два лідери ливанської мусулманської міліції, Набіґ Беррі, який очолює мусулманський рух шіїтів Амаль, і Валід Джумбілят, міліція, якого була відповідальна за безпеку Т.Вейта, мали заявити кореспондентові французького аґентства „Френс Пресс", що Вейта притримала мусулманська міліція, але цей випадок не можна вважати насильним захопленням. Політичні спостерігачі присвячують більше уваги заяві міністра справедливости Н. Беррі, який все таки має доступ до державних документів і контролю принаймні над частиною мусулман-екстремістів. Він переконаний, що Вейта тільки притримали тимчасово „і я не думаю, що його захопили в полон будь-які групи", — заявив Беррі кореспондентам.

Обидва лідери мусулманських шіїтів склали свої заяви після їхньої зустрічі в Дамаску з віцепрезидентом Сирії Абделем Галімом Каддамом. Ніхто з них не бажав вияснити кореспондентам, що означає слово „заарештований" і на якій підставі. Загально здогадуються, що Вейт перебуває в руках проіранської групи „Свята війна", тобто екстремістів Джігад, які погрожують мордом усім американським закладникам, якщо Вашінґтон відважиться заатакувати Ливан чи взагалі використовуватиме свою мілітарну силу на Близькому Сході.

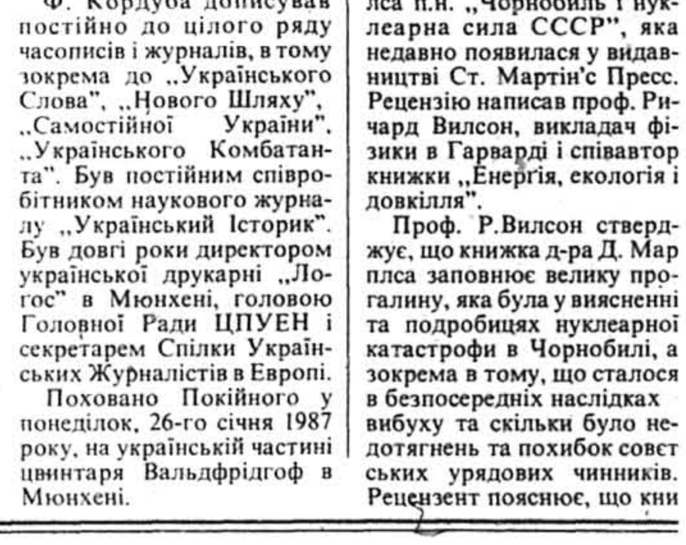
Політичні аналітики здогадуються, що Іран, який у війні з Іраком здобув в останньому часі деякі успіхи, не хоче, щоб хтось йому у цій війні перешкоджав, бо, як заявляють іранські диктатори, „ми не зацікавлені упадком Багдаду, а упадком Єрусалиму і капітуляцією Ізраїля", тобто поширенням війни на Близькому Сході.

В.Джумбалят категорично заперечив, що його люди силою держать Т. Вейта в Бекаа долині в Ливані, безпечній під кожним оглядом, бо її контролює велика понад 40,000 сирійська армія і вона (долина) є центром всієї терористичної активности мусулманських екстремістів.

Архиєпископ Р. Рамсі формально звернувся до спікера палати іранського парляменту Гоятолісляма Гашемі Рафсанджані з проханням про допомогу в розшукуванні Т. Вейта і вияснення випадку його зникнення. В дипломатичному світі погоджуються в більшості з висновками аналітиків, що зникнення Т. Вейта і захоплення кількох інших закладників має глибшу причину, якої треба шукати у війні Ірану з Іраком.

Знову вийшли різдвяні марки і штемплі СУФА

Джерзі Сити, Н. Дж. — Завжди активний Союз Українських Філятелістів Австрії, що влаштовує виставки поштових марок та штемплів і видає неперіодичний „Інформаційний листок", знову випустив з нагоди Різдва Христового серію поштових марок і штемплів та підготовив 16-ту вже з черги різдвяну виставку поштових марок у віденській ратуші при співпраці австрійського поштового уряду.

Тим разом застосовано ці спеціяльні нові марки до теми австрійської пошти „церкви і монастирі на австрійських поштових марках".

Двомовний німецько-український штемпель показує ікону „Обрізання Христового", яка знаходиться в церкві св. ВМ Варвари у Відні і яку намалював ще у XVIII сторіччі Мойсей Суботич. Штемпель виконав австрійський мистець Вернер Пфайлер. На офіційній першоднівці, що була видана 28-го листопада 1986 року, поміщено також знімку цієї ікони.

В дні 29-го листопада м.р. появилася святочна коверта із знімкою катедри св. Юра у Львові і штемплем цієї катедри, проєкт якого виконав інж. Екерґард Парік.

Вкінці на третій святочній коверті, яку СУФА випустив з нагоди 16-ої різдвяної

(Закінчення на стор. 3)

МАЛЮНКИ З. ОНИШКЕВИЧА

Бриджпорт, Конн. — У цьогорічну виставку Музею мистецтва, науки і індустрії, яка вже відкрилась, ця установа включила дві олії українського мистця Зеновія Онишкевича. Виставка, яку цей музей влаштував для мистців і вчителів мистецтва, триватиме до 29-го березня ц.р. Музей міститься тут при 4450 Парк авеню.

У СВІТІ

В ЕСПАНІЇ РОЗПОЧАЛИСЬ демонстрації населення проти тероризму. В неділю, 1-го лютого понад 35,000 демонстрантів в Мадриді маршували під лозунгом „За мир і проти тероризму". Тероризмом переважно займаються в Еспанії баски і власне проти них була звернена уся програма демонстрації.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Швайцарії, яке в Ірані заступає американські інтереси, повідомило, що невідомі терористи правдоподібно захопили в полон кореспондента газети „Волл Стріт Джорнал" на Близькому Сході, Джералда Ф. Сейба. Названий кореспондент не сидів на одному місці, але подорожував також по багатьох арабських країнах. Між іншим він перебував 10 днів в Ірані, на запрошення тамошнього уряду, перед тим, як група невідомих озброєних терористів пірвала його з-під готелю в Теґрані. Випадок трапився минулої суботи, 31-го січня, і дотепер невідомо місце перебування американського кореспондента. Дипломат із швайцарської амбасади, який супроводжав Дж. Сейба до Ірану, також був захоплений терористами, але зараз після цього його випустили, довідавшись, що він перебуває на Близькому Сході в офіційному характері. Здогадуються, що Сейба заарештували працівники іранської служби безпеки, бо зараз після цього у пресі появилася інформація про арешт „сіоністського шпигуна", який виступав, як журналіст.

У ФІЛІППІНАХ ВІДБУВСЯ у неділю, 1-го лютого ц.р., всенародний плебісцит над проєктом нової конституції, запропонованої спеціяльною президентською комісією і підтримуваний урядом президента Коразон Акіно. Очевидно, повні висліди плебісциту будуть опубліковані пізніше, бо обчислення голосів у Філіппінах особливо на численних островах, є дуже трудною справою. Але в понеділок, уряд проголосив, що конституцію прийнято. Головне командування поставило у стан гострого поготівля армію і парамілітарні частини, побоюючись чергових заворушень, головно у більших містах і містечках. Після вигнання президента Фердінанда Маркоса з країни і перебрання влади опозиційними партіями, Філіппіни все ще переживають політичні, економічні й інші труднощі. В загальному, як інформують з Манілі кореспонденти, напруги біля місць голосування немає і урядові кола не надіються на більші заворушення.

ДО ВАРШАВИ з офіційною візитою прибув заступник державного секретаря ЗСА Джан Вайтгед, який є другою за ранґою особою в Державному департаменті. Це є перше відвідання Польщі американським дипломатом такої ранґи від часу впровадження генералом Войцєхом Ярузельским виїмкового стану в грудні 1981 року. Після прибуття до Варшави Дж. Вайтгед заявив, що він не уповажнений обговорювати справу про відкликання економічних санкцій, які включають заборону на надання Польщі кредитів і статусу фаворизованої держави в торгівлі. Заступник державного секретаря має намір обговорити справи гуманітарного і політичного характеру. Приїзд Вайтгеда співпав з завершенням приватної поїздки до Польщі посадника Ню Йорку Едварда Кача. Перед від'їздом з Польщі Е. Кач зустрівся з кардиналом Ґлемпом.

В АМЕРИЦІ

ЧОТИРИ СЕНАТОРИ-ЛІБЕРАЛИ — два демократи і два республіканці — внесли на обговорення законопроєкт, вимагаючи, щоб З'єднані Стейти Америки виконували умови угоди про роззброєння з Совєтським Союзом (САЛТ II). Ліберали розуміють, що поки в Білому Домі перебуває Роналд Реґен, вони не мають особливих шансів добитися виконання американською стороною умов договору з Совєтським Союзом. Однак найбільш можливий кандидат на президента від Демократичної партії Ґері Гарт уже не раз говорив, що виконання умов договору САЛТ II він буде вважати своїм обов'язком.

ЗАСТУПНИК ПРЕСОВОГО секретаря Леррі Спікс відбув у п'ятницю, 30-го січня, останній день у Білому Домі. В цей день він в 2,000 раз зустрівся з акредитованими при Білому Домі журналістами, а президент Роналд Реґен нагородив його Президентською медалею. „Леррі Спікс віддано служив справі правди в журналістиці, політиці і державних справах", — сказав Р. Реґен, вручаючи Л. Спіксові медалю. Офіційно Спікс мав титул „заступника пресового секретаря", хоч фактично був пресовим секретарем. Він зайняв місце Джеймса Брейді, пораненого в 1981 році під час замаху на Президента. Л. Спікс залишив Білий Дім, щоб зайняти посаду представника зв'язку з пресою у великій фінансовій компанії Меррилл Линч, яку в свій час очолював Доналд Ріґан, теперішній завідуючий канцелярією Білого Дому. В Меррилл Линч річна платня Спікса буде становити 250,000 долярів. Це в чотири рази більше, ніж він діставав у Білому Домі.

В САН ХУАН арештовано третю людину, яка пов'язана із пожаром в готелі, кілька тижнів, вбиваючи 96 людей. Хозе Льопез, який працював при барі в готелі, був арештований та оскаржений за вбивство 96 осіб і 140 поранених.

ГОЛОВА СЕНАТСЬКОЇ КОМІСІЇ в справах розвідки Дейвид Борен закликав начальника канцелярії Білого Дому Доналда Ріґана внести резиґнацію. Сенатор Д. Борен обурений, що Д. Ріґан, будучи начальником канцелярії Білого Дому, дав розпорядження не допускати до Президента його близьких асистентів без його, Ріґана, дозволу. Таким чином від участи в прийнятті важливих рішень було усунено багато високопоставлених чинників Адміністрації, в тому числі державний секретар Джордж Шулц і секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер. Повідомляють, що група найбільш впливових членів кабінету оголосила президентові Р. Реґенові, що вони внесуть резиґнацію, якщо не буде звільнений Д. Ріґан. Серед тих, хто подав ультиматум, називають державного секретаря Шулца, секретаря Департаменту оборони Вайнберґера і секретаря Департаменту фінансів Бейкера.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН наклав вето на прийнятий Конґресом законопроєкт про очищення водоймищ, який передбачає на цю ціль 20 більйонів долярів. Президент сказав, що якщо він підпише цей законопроєкт, то дасть зрозуміти, що З'єднані Стейти нехтують фінансовою відповідальністю, однак він накладає вето, не думаючи про політичні наслідки. Р. Реґен нагадав, що кілька днів тому він виступав у Конґресі з рапортом про Стан унії і всі конґресмени і сенатори апльодували йому, коли він назвав дефіцит федерального бюджету „обурливим". „І ось тепер, - заявив Президент, — я прошу Конґрес підтримати мене в битві з дефіцитом. Друзі мої з Капітолію, ви не можете протестувати проти дефіциту і в той же час голосувати за розтринькування грошей".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Переговори з терористами

Державний секретар Джордж Шулц докоряв президентові Реґенові, що продаж зброї Іранові формально задля покращання взаємин з тією країною — фактично як викуп за закладників, що їх схопили в Ливані звеличники іранського аятолли Хомейні — це порушення принципу, щоб із терористами не переговорювати і не піддаватися їх шантажеві. Насправді, це був саме президент Реґен, який проголосив був такий принцип. Але, хоч як потрібні принципи у політиці, то бувають ситуації, коли від тих принципів треба відхилятися, якщо йдеться про державну рацію, до якої належить теж оборона рідних громадян. Однак керівні державні кола у Вашінґтоні були заскочені і здивовані, коли той сам ніби принципіяліст державний секретар Джордж Шулц прийняв на 50-хвилинну авдієнцію лідера екстремістів у Південно-Африканській Республіці Олівера Тамбо, який проповідує насильні акти супроти тамошнього білого уряду і його політики апартеїду. Тамбо заявив журналістам, що режим південно-африканського президента Боти вбиває так багато чорних, що неможливо користуватися у боротьбі проти апартеїду тільки мирними засобами. Виступаючи на інших форумах, головно перед авдиторією самих чорних, Тамбо не раз закликав просто вбивати білих у Південній Африці, бо такі вбивства, — казав він — найкраще засвідчать про силу чорних.

Американські консервативні діячі, не тільки відомий „правий" конґресмен Джек Кемп, але навіть „поміркований" голова республіканської меншости в Сенаті (недавно ще тамошньої республіканської більшости) Роберт Дол натаврували цю довгу розмову державного секретаря з чорним африканським екстремістом, головою забороненої в Південній Африці організації чорних Африканський Крайовий Конґрес. Речник державного департаменту оборонив Шулца, інформуючи, що Шулц саме переконував Тамбо, що продовжування обосторонного проливу крови тільки загострить атмосферу й внеможливить переговори, які довели б до скасування системи апартеїду і до створення системи співжиття і співпраці між чорною більшістю країни і білою меншістю на базі нової, спільно складеної конституції.

Американська й західньоевропейська дипломатія від довшого часу домагається переконати президента Боту, що система апартеїду — позбавлення чорних від прав до парляменту і пасивного голосування у виборах до парляменту не всилі довго втриматися, коли в отій масі чорних прокинулась расово-політична свідомість і коли й у білій меншині нема єдности щодо внутрішньої політики.

Південна Африка величиною понад 472,000 квадратових миль нараховує кругло 33 мільйони населення, при чому чорних є там 67 відсотків, білих тільки 18 відсотків, решта азійці й інші. Білі є теж автохтонами, вони вклали в цю країну масу енергії і піднесли її економічний стан, мають у своїх руках найбільше урожайної землі і найбагатші копальні вугілля та інших природних багатств. Чорні безумовно покривджені і зберігане колись також в Америці гасло „рівні, але відокремлені" тепер зовсім анахронічне. Але білі бояться, що коли б чорні перебрали більшість мандатів у парляменті і створили формально коаліційний, насправді чорний уряд, то білі втратять не тільки свої посілості, але й може грозитиме їм страшний погром.

Тому уряд Боти насправді втримується при владі силою війська і поліції, при чому поважну частину в обох тих службах безпеки становлять чорні. Цей факт є одним із арґументів Боти, що не всі чорні є проти теперішньої системи „рівні але відокремлені" і що парлямент, хоч складається тільки з білих, є „справедливий" супроти чорних. Але членські країни Европейської економічної спільноти проголосили проти Південної Африки господарські санкції у протесті проти системи апартеїду і Конґрес відкинув вето Президента також щодо подібних санкцій. Обмежено торговельні взаємини, припинено купно в Південній Африці сталі й інших продуктів та заборонено південно-африканським літакам користуватися американським летовищами.

Названий вгорі лідер чорних екстремістів роз'їздить тепер по Америці з пропаґандивними промовами та закликами до загострення санкцій проти Південної Африки. Але Шулц і президент Реґен кажуть правду: дискримінація і обопільний терор тільки загострять ситуацію. І мусить прийти до переговорів. Багато білих виїхали вже геть, боячися приходу чорних до влади.

Юрій Р. Рибак

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТИ — ПОТРЕБА РЕВІЗІЇ

Кожний знає, що забезпечення відповідальности (liability insurance) — це система матеріяльної охорони перед втратами, коли людина погоджується платити означену суму гроша себто премію, яка ґарантує винагороду згідно з попередньою домовою.

Сьогодні в ЗСА переживаємо сумне явище, коли промисловець чи професіоналіст стоять перед маривом плачення відшкодування, що буває вище фінансової спроможности. Це може наглядне у лікарській професії, де премії ставляють практику під знаком питання. У висліді найбільш покривджений є пацієнт, бо мусить платити більше. І не диво, що всі нарікають на забезпеченеві установи, а вони вияснюють: „Це ж не наша вина, бо мусимо платити великі відшкодування признані судом." — А це є тому, що відшкодування платить не оскаржений, а установа, яка має фонди і тому лава присяжних — маючи сантимент до пошкодженого — не жаліє вимірювати величезні суми, що йдуть у мільйони! Але сам пошкодований не потрапить добитись правди, коли не має когось, що знає як попровадити справу і в котрі двері застукати. І тут на арену виступає адвокат, який використовує т. зв. tort law — правопорушення, що дає комусь право пред'явити позов і домагатись відшкодування дорогою цивільного права. — І здається, тут причина плутанини і невдоволення, що запанували між тими, що мусять платити і тими, що зобов'язані задоволити пошкодованого. Перш усього треба собі освідомити, що як забезпечення відповідальности так „tort" закон, це органічні, людиною створені системи, які діють згідно зі сприйманням, переконанням і вартістю людини елементи, що нахилюються до постійної зміни.

Уже сама поява забезпечення відповідальности драстично змінила ситуацію, бо звільнила винну особу від повного відшкодування, а її покарання властиво переходить на суспільність, що несе тягар у виді плачення премій. На жаль, між деякими особами витворилась зовсім неправильна думка, що непотрібно звертати увагу на виконування професії чи, скажімо, їзду автомобілем, бо мовляв, за втрати відповідає забезпеченева установа. Сумно, але так часто думають і підприємства.

Але коли б то тільки адвокати на цьому заробляли, то ще не було б зле, гірше, що інші навчились „доїти" багату забезпеченову установу. Щоб не бути голослівним візьмімо як приклад близьку для кожного проблему, а це пошкоджений автомобіль...

Із розвоєм забезпечення, що покриває пошкодження майна і машини продуценти авт зрозуміли, що завжди знайдуться гроші на направки більшої кількости автомашин. По суті, власник пошкодженого авта не журиться коштами направи як довго це покриває забезпечення. І тут дається завважити особливий підхід до встановлення ціни авта продуцентами: „Держи низьку ціну нового авта, щоб його купили, а різницю відіб'єш собі на направі і запасних частинах.

Буває, що сама конструкція авта слаба, щоб легко пошкодилась. Ось приклад з буфером (bumper), що стався був радше окрасою ніж охороною. На щастя зорганізована акція забезпеченевих установ спонукала стейтове і федеральне законодавство вимагати конструкцію буфера згідно із його завданням.

Досвіди у автомобілевій і медичній ділянках відкрили можливості адвокатам звернути увагу на відповідальність за продукт (product liability), де пошкодження і число осіб може збільшуватись із часом. Ось пригадаймо хоча б справу азбесту і інших шкідливих продуктів для здоров'я.

Уже так є і годі це змінити, що кожний хто виявляє економічну активність, виставляє себе на риск, бо найкращі задуми та пляни можуть увінчатись неуспіхом. Тому і суттю забезпечення є злагіднювати ієнуючу фінансову ситуацію у непревиджених випадках, що рад ше є виімком ніж рутиною.

Але, що станеться, коли під тиском вищих і вищих премій забезпеченеві установи втратять клієнтів для яких меншим ризиком є не бути забезпеченим. У тих випадках повної відповідальности підприємець змушений часто проголосити банкрутство, що залежно від розмірів і обсягу, може мати від'ємний соціоекономічний вплив на довкілля, бо працівники доповнятимуть кадри безробітних, а вірителі не одержать своєї повної претенсії.

А що станеться з дійсно пошкодованими? Хто ж платитиме за шкоду, коли винуватий без цента?... Сама ж в'язнична кара — це ніяка матеріяльна розв'язка!

Лишається одне. Ревізія забезпечення відповідальности в своєму приміненні мусить стати зацікавленням стейтового і федерального законодавства, головно у відношенні до висоти відшкодування і правної винагороди. Знову ж промисл і професіоналісти, як теж великий ресорт услуг, мусять стреміти до осягнення якнайвищої якости свого виконання.

Теж користувач не є без „але". Він мусить виробити у собі змисл критики і застановитись на тим, коли і за що добиватись „правди" і не обтяжувати судів усім, що тільки дає вигляди тим більше, що оплати правників є, звичайно, по корисному вироці. Тут правники рискують своїм часом і енергією, коли не виграють справи.

У загальному, ревізія забезпечення є реальна і успішна, однак, тільки тоді, коли всі учасники будуть руководитись наставленням поміркованости: „aurea mediocritas" — золотої середини.

Роман Кухар

Книга, де кожному щось до вибору

Альманах Українського Народного Союзу на рік 1987, річник 77, редактор: З. Снилик; коректор: Людмила Волянська; обкладинка: Богдан Титла, календарій, ілюстрації, оголошення, Видавництво „Свобода", Джерзі Сіті — Ню Йорк, 1987, ст.256.

Календар-Альманах має свої визначні прикмети. В ньому частини потрібні кожному, як календарій на поточний рік, адреси суспільних і приватних установ, а є й тематично окреслені відділи з багатогранним змістом, де кожному з читачів довільна нагода вибирати матеріял згідно зі своїми вподобаннями. Цьогорічний Альманах УНС дає широкий вибір читачам з з чотирьох об'ємистих розділів із загальноосвідомними, історичними, літературними й мемуарними темами, рясно переплетеними вставками віршів, нарисів, розповідей. Дати точніший звіт з усього багатющого й різнорідного тексту Альманаху в короткому відзиві неможливо, бо його зміст має познаки енциклопедичного характеру в політично-суспільному, історичному, побутовому засягу.

Лише в ділянках причетних до історії й суспільних наук — яке широке — часове й просторове, закреслення! Від доби Александра Великого, економіки до історичного періоду України, до виявлення обставин Чорнобильської трагедії, від дати Американської Конституційної Конвенції у 1787 році до переліку цілої низки важних, нищівних подій, що вели послідовно до занепаду української державности. Наші відомі публіцисти й дослідники суспільної проблематики з української історії й сучасного забирають голос у цілому ряді статтей (теж англомовних) до актуальних тем — становища України у світлі чужинецької оцінки, документації українських національних знамен, питань нашої Церкви, розгляду національних постатей, як гетьмана Мазепи, знадібок до топографії Києва тощо. Читач має до вибору теж цікаві статті й фейлетони з ділянки мемуаристики, що охоплює людей літератури, мистецтва, театрального й танкового, суспільної служби.

Зокрема любителям літератури нагода познайомитися з дописами про Шевченка, Лепкого, а особливо з цінною розвідкою про незаслужено призабуту в нас поетку, патріотку й мученицю в совєтських концтаборах, подругу Олени Теліги, Ладю Могилянську, що її на 35-му році життя розстріляли московські людоненависники. Прикро, що про таку замітну постать в українській літературі навіть не згадує Юрій Лавріненко у своїй Антології „Розстріляне відродження", 1959 року, а вона повинна б мати почесне місце в рідній антології поезії й серед героїнь українського народу.

В сяйному калейдоскопі віршів, етюдів, статтей, спогадів, наукових праць, чиїх авторів надто багато, щоб їх тут приводити, цьогорічного Альманаху УНС під редакцією Зенона Снилика, знайдуть читачі корм для своїх інтелектуальних зацікавлень і розваги під час довгих зимових вечорів.

Володимир Жила

В ДВОХ ПЛОЩИНАХ

Деметріо Аґілєра Мальта, „Тигр", переклав з еспанської мови Микола М. Палій (Буенос Айрес: В-во Юліяна Середяка, 1986).

Минулого року у видавництві Юліяна Середяка в Буенос Айресі вийшла в світ п'єса „Тигр" Деметрія Аґілєри Мальти в перекладі Миколи М. Палія. Важко тут переоцінити те велике пізнавальне значення, яке мають переклади для нашої літератури. Вивчаючи їх, ми кожночасно знайомимося з творчістю інших народів, з їхнім вмінням розкриття людських характерів, мистецьких образів і психічної сили сприймання краси.

Деметріо Аґілєра Мальта (нар. 1909) — це видатний письменник Еквадору, який широко цікавиться містичними темами пралісу, використовує у своїх творах старі забобони, чорну магію (чари), родинний фаталізм тощо. Він любить часто ближче приглянутися патетичним ситуаціям, у яких соціяльні проблеми домінують над психологією персонажів, щоб показати себе як широкого оборонця широких мас народу. При тому, він великий мрійник, який широко розповідає, але не пояснює, не теоретизує, а шукає нових шляхів і терпеливо прислухається до зовнішніх і внутрішніх справ та трагедій своїх поодиноких персонажів. Мальта має глибоке знання татрального мистецтва, його техніки й складних конфліктів. П'єси його сильно сприяють розбудженню зацікавлення драматичним мистецтвом, зокремас, коли він пише на теми мітів „про життєздатність старого „местізо" (нащадок мішаного подружжя: батько еспанець або португалець, а мати індіянка), в якому сплітаються нескорені сили пралісу й надають йому загадкової мужности". Посилює він це зацікавлення розповіддю про „чорні теми, фіктивний світ, зудар небуденних сил, магічний космос, надприродну містерію живих істот", що „відтворюють цілу чарівну гаму епічної міці, якости, краси і вічнодайного життя, яке ніколи не перестає пульсувати". При чому автор робить це дуже естетично, надаючи своїм п'єсам сильної епічної якости, що робить їх сприйнятливими не тільки на національній сцені, але й в широкому світі.

Сам Деметріо Аґілєра Мальта — це висококультурна людина: колишній професор університету, міністер, дипломат, державний дорадник.

Його „Тигр" — це коротка п'єса в трьох відслонах, але дуже цікава своєю побудовою. Дія її проходить в двох площинах: у реальній площині й в уявній. Маємо тут до діла з двома смугастими тиграми; один дійсний, страшний житель джунглі, а інший внутрішній, що живе в уяві безрадного, страхом пройнятого замбо (мастізо) Аґвайо, який вкінці падає жертвою власного підсвідомого терору. Тигр має тут також подвійне значення: справжній тигр, який при нагоді вбиває людину й уявний тигр — „відображення проклятого ненаситного диявола", який за повір'ям неосвіченого землероба, тільки стежить, щоб зловити людину в пастку. У ході п'єси ці спостереження зливаються, чи вірніше сплітаються й творять два драматичні світи: реалістичний і символічний (в межах народного повір'я). П'єсу підсилює автор мистецькими засобами зображення оточення: неспокійний хвилюючий світ, примітивне середовище, зудари людини з природою тощо. Сильно сприяє цьому насамперед і спонтанний діялог та тверда переконлива мова.

„І хоч тема, яку нам розгортає Мальта стосується одного специфічного закутка землі, то, — як пише М. Палій, — вона, насправді, має далеко ширше й глибше символічне значення. Бо цей патетичний і трагічний фаталізм прибитої людини існує, живе і безперестанно хвилюється і в багатьох інших „пралісах", „джунґлях" і забутих (занедбаних) закутках нашого так званого культурного, цивілізованго світу. Вистачить тільки над ними призадуматися, їх „відкрити", їм приглянутися і їх відчути, так як це зробив Мальта".

М. Палій, у своєму перекладі, поставився до п'єси дуже відповідально. Він передав її ідейну спрямованість, її яскраву виразність, зберігши все її багатство мистецьких засобів, яке він відтворив добре дібраними еквівалентами української мови. Він також написав добру літературознавчу розвідку про розвиток еквадорської літератури й про Деметрія Аґілєру Мальту як драматурга.

М. Палій здійснив нелегку, але корисну й благородну працю, бо літературно кажучи, поза Арґентиною і Бразилією, ми ще Латинської Америки не відкрили. І хто знає, чи скоро хтось до цього діла візьметься (бо хто з нас вивчає літературні скарби Перу, Мехіко, Кольомбії, чи інших країн) тут, чи на рідних землях.

Микола М. Палій безперечно зробив вагомий внесок в скарбницю українського перекладництва. Шанувальники театрального мистецтва отримали добру можливість познайомитися з кращим драматичним твором видатного еквадорського письменника.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЯК МАЄМО СВЯТКУВАТИ ТИСЯЧОЛІТТЯ?

Коли у „Свободі" побачу опис чи звіт якогось комітету Тисячоліття, то в першу чергу роздивляюся який то його склад? Чи він складається з представників різних наших віровизнань, чи лише одного?

Було рішено щоб святкувати всі разом і тому до Крайового Комітету Тисячоліття входять преставники всіх наших віровизнань: католики, православні, евангелисти і баптисти. Це є впорядку!

Але трапляється, що організуються комітети, зложені з членів лише одного віровизнання, без участи інших. Як зможуть вони проводити спільне святкування? Чи може задумують вони святкувати лише зі своїми визнавцями, окремо від інших?

Можемо уявити собі, що якщо б наш князь св. Володимир встав і подивився на свій нарід, нас нащадків тих, яких він христив тисячу літ тому, то зібрав би нас на берег Дніпра і звелів нам знов охриститися.

Це роздумування, мрія, і він цього не зробить. Але це можемо зробити ми в той час Тисячоліття: відновитися, неначе охриститися знов у вірі християнської любови і національної єдности.

Це лише ми можемо зробити — і мусимо!

Василь Ганусляк

Гайд Парк, Масс.

ЗАВЕРШИВШИ П'ЯТИДЕННУ приватну поїздку до Польщі, посадник Ню Йорку Едвард Кач відвідав Будапешт. Якщо в Польщі чиновником найвищої ранґи, який погодився зустрітися з Е. Качем, був посадник Кракова, то в Мадярщині його зустріли на державному рівні. Е. Кача прийняв міністер закордонних справ Мадярщини Петер Варконі.

ДОЛЯ НАТАЛІЇ КОСТЕНКО

У російському журналі самиздату „Память", історичний збірник, випуск 4 Москва 1979 — Париж 1981, був надрукований запис Ляриси Богораз, дружини Анатолія Марченка, який недавно був закатований в совєтському концентраційному таборі. Внизу переклад цього запису у перекладі Степана Яворського).

II.

Ось нас вже в вагони запихають, а вона руки простягає:

Ну лиши мені дитину!

А я не могла. Очевидно, всі навколо, навіть наші рідні, дивились на нас як на тих, що вже загинули, нібито ми вже на тамтім світі. Чому ж було чоловікові не женитися з Галею? Адже ж мене він вже втратив назавжди, ніби я вже померла (корше всього я дійсно помру (і скільки таких як я не вижили!). Але навіть коли не помру — то тих десять років, це ж вічність! А після них є — невже ж ми вернемось? Невже ж нас пустять вернутись? Дотеперішнє життя скінчене, наше життя скінчене.

Мало хто вернувся. Так і доживаємо, дехто в Сибірі, а дехто за полярним колесом.

Син був єдиним тим, що мене в'язало з життям. Я просто не могла бути без нього, я не могла лишити його.

Потім коли я зрозуміла, на які муки я взяла дитину (і це сталось дуже скоро), я не раз жалувала: треба було віддати його хоч Ґертруді, або й чоловікові. Виростав би без матері — це все одно так і сталось; зате в рідній хаті! Але тепер, коли він все таки вижив, виріс, став дорослим — я і сама не знаю, чи було це помилкою. Видно така була йому доля призначена.

Коли нас відправили, синові йшов восьмий місяць. І тут нещастя: ще в Домі дитини перестав ссати груди. Молока в мене було аж забагато, невідомо звідки воно бралося, а він не бере грудей. В Домі дитини ми його годували кашкою. А в дорозі чим мені його годувати? Голодний, плаче, кричить, а ссати не хоче. Я кормила дівчинку одної жінки, Іванки Миськів зі Львова. У неї молоко пропало. Чужу дитину кормлю, а свій кричить з голоду. Іванці рідні багато передач приносили, в неї ще і в етапі дещо залишилось, так вона мені білих сухарів давала. Отак націджу молока з грудей, розмочу сухарі, і Ігор з ложочки трошки поїсть.

Боже мій, яка була тяжка дорога! Нас везли в Мордовські табори, про це ми дізнались. Наші замкнені вантажні вагони заганяли в кожний тупик по дорозі, і ми там довго стояли. Зі Львова до Потьми ми їхали певно два або три тижні. Їсти нам давали як і всім ув'язненим на етапі; одного оселедця, а пити не давали. Ми кричимо, ми стогнемо: „Води, води!" Діти плачуть. Вагони замкнені. Конвоїр не відкриває — не можна. На третій або четвертий день дороги ми оголосили голодівку, вимагаючи чогось до пиття. Не беремо харчів. Тоді почали приносити нам воду. Але що з того? Разна день принесуть пару відер, а запастись немає в чому, добре якщо у когось хоч горнятко. В мене було мале горнятко, але в ньому я мусіла розмочувати сухарі для Ігорчика. Ну, а як наберу, так все одно надовго не вистачить.

Гаряче, задушно. Діти почали хворіти, дістали розвільнення. Пеленки — шматочки, їх не те що попрали, але навіть прополокати немає як. Набереш у рот води, коли вона є, і не п'єш (а пити хочеться) — виливаєш з рота на шматку, щоб хоч змити забруджене, щоб в цю саму шматку дитину завинути. Бувало коли конвоїр більш людяний, він нас заспокоює: „Потерпіть жінки, вже скоро Мордовія!" Одначе, такі рідко траплялися, частіше справжні звірі: „Фашисти, сволота!" — кричуть на нас. І дітей їм не жаль. Думаєш: як таких земля носить?

Нарешті довезли нас до Потьми. Слава Богу, думаємо, кінчилися ті муки. Із Потьми, в інших вагончиках, повезли нас далі, ще кільканадцять кілометрів, там висадили нас. Подивилась я на нас: стоїмо ми, у кожної на одній руці дитина, за спиною саморобний мішок з речами, в другій руці вузлики з брудними шматками — пеленками, самі теж брудні, очі позападали. „Вперед!" Погнали нас до зони, це ще кілька кілометрів пішки. Конвоїри нас оточують. Привели. Стали ми під брамою, стоїмо, чекаємо. Ледве на ногах тримаємось. Вийшов з вахти начальник. „Кого мені пригнали? „Мамок" — не прийму. Мені робітники потрібні, а не дармоїди". Конвоїр з ним посперечався трохи і погнали нас назад. І так два або три рази. Ніде нас не хочуть приймати. Вкінці погодилися прийняти нас в шпитальній зоні, в третьому пункті табору. Там жіноча шпитальна зона, поруч — чоловіча шпитальна зона, і ще одна для працюючих жінок. Ось знову ми стоїмо під брамою, ноги вже не тримають, просимо чогось напитися. А нас кожну перевіряють по особистим справам: прізвище, ім'я, по батькові, стаття, термін ув'язнення, кінець терміну ув'язнення... Нас же п'ятсот осіб! Жінки — ув'язнені з робітничої зони, принесли нам до воріт воду — конвоїр не дозволяє брати. Правда, вийшла начальниця шпиталю і дозволила нам напитися води.

Зате, коли нас врешті прийняли, перевірили і порахували, зразу повели в лазню. Ми ніби знову на світ народилися, дітей помили, самі помились, пеленки перепрали. Після цього — сортування. Дітей усіх у Дім дитини при шпитальній зоні, а матерів у кого дитина менше року, то в тій зоні їх залишають, а в кого старша, тих переводять у сусідню зону для працюючих жінок. Мене залишили. Ігор ще рахувався грудною дитиною. Почали нас виганяти на роботу в сільгосп. Ось тут ми наїлись. Якраз була осінь, час збирання врожаю. Там морковку з'їсти, там буряка. Картоплю приносили навіть до зони, і там її варили. Тих, у кого діти в старшій ґрупі, пускали до них раз на тиждень, у вихідний день. І це непогано, хоч побачиш свою дитину. А нам, „мамкам" з молодшої групи, ще краще, ми кожного дня після праці з дітьми, і в обід нас до них з роботи ведуть — щоб кормити.

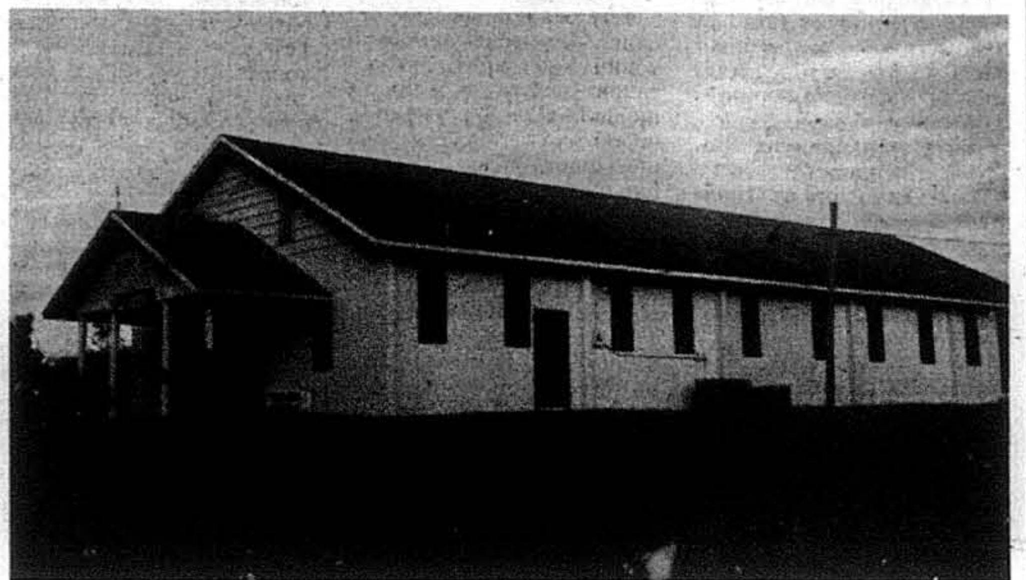
Сільське господарство чотири кілометри від зони. Ось зранку на роботу чотири кілометри, в обід до дітей ще — чотири, після кормлення майже бігцем, щоб встигнути тих самих — чотири, і з роботи знову — чотири кілометри. Ці останні відчувались як [illegible]

(Продовження буде)

Українці в Апопці вітали Владику Р. Москаля

Вірні української католицької місійної станиці з Владикою Робертом Москалем і місцевим душпастирем, о. І. Ричкуном, ЧСВВ, в Апопці.

Будинок Осередку Об'єднання св. Володимира в Апопці.

У неділю, 11-го січня ц.р., українську громаду в Апопці, Фльорида, відвідав Владика Роберт Москаль. Це перші відвідини Владики в тій зростаючій громаді центральної Фльориди.

В год. 10-ій рано при вході до залі Українського Об'єднання св. Володимира, де відбулась ціла програма прийняття, Владику привітали 9-річна Ребека Дармоц і її 7-літня сестра Тереса в народному строю цвітами і віршами. Привітали Владику теж Анна Білецька, голова жіноцтва, і Степан Ковальчук, перший українець-мешканець Апопки і організатор Українського Села.

Відтак у сослуженні місцевого душпастиря отця Іннокентія Ричкуна, ЧСВВ, і о. шамбеляна Івана Стевенського з Клівленду, Владика Москаль відслужив урочисту Святу Літургію. Були присутні на Службі Божій 140 вірних, яких у співі провадили аж три добре вишколені дяки, що дуже подобалось Владиці. Під час Літургії Владика проповідав вірним, заохочуючи їх до творчої праці для Христа, Церкви і народу та й до додержування християнських засад і заповіту св. Володимира.

Після спільної фотознімки жінки подали в залі обід, при кінці якого відбулась коротенька програма, що її відкрив С. Ковальчук. Привіт і подяку від громади зложив Владиці Олександер Кулинич. Він переповів історію тамошньої громади і місійної станиці від 1977 року. Хор сеньйорів відспівав Владиці многоліття і кілька колядок, щоб звеличати цю рідкісну імпрезу.

Дальше забрав слово С. Ковальчук, подаючи, що перша українська родина поселилася в Апопці щойно в червні 1972 року, коли мабуть мало хто в цій околиці знав про українців, чи в загалі про Україну. І тому того ж року зорганізовано першу виставку народного мистецтва. Відтак за останніх 14 років перебування наших вірних там відбуто 27 виставок нашого мистецтва і роздано понад 50,000 летючок про наш народ. У році 1977 відвідано 12 американських клюбів в недалекім Орляндо з відчитом про долю наших братів і сестер у Совєтському Союзі. У наслідок цієї праці і труду управи і члени цих клюбів вислали протести, меморіяли, резолюції тощо до відповідних чинників, стаючи в обороні українського народу. Уже від 12-ох років наші люди в Апопці відвідують нижчі і середні школи Апопки, Орляндо і околиць з програмою про свободу, та висвітлюючи фільм про писання писанок. Звичайно тоді школи влаштовують конкурси про нашу церкву і нарід, а американські клюби дають нагороди. Слід теж згадати, що у цих програмах висвітлено життя нашого народу в комуністичнім „раю", особливо під час голоду в Україні 1932-33 років. Кожного року за останніх 12 років, на цитаделі Апопки в день 22-го січня повіває наш національний прапор разом з нашим американським прапором, а посадник міста на зборах управи міста проголошує 22-го січня День Української Незалежности і Соборности.

Будова села в Апопці почалась в липні 1975 року, а в квітні наступного року зорганізовано Товариство ім. Тараса Шевченка, 380 Відділ Українського Народного Союзу. Копання фундаменту і посвячення землі під будову Дому Українського Об'єднання св. Володимира відбулося 5-го березня в присутності місцевого посадника і членів Міської управи. Акт посвячення довершив католицький священик отець Ралі. Дім завершено 22-го липня 1978 року Перше Богослуження в тім домі відбулося 10-го грудня 1978 року, коли то Владика Йосиф Шмондюк дав благословення на це о. Андрієві Назаревичеві. Про час і місце наших Богослужень можна читати в місцевому тижневику „Апопка Чіф". Ця громада росте та й ще є земля для дальшої розбудови нашого села. І не диво. Недалеко, ледве 12 миль в Орляндо, є світова атракція, „Дизні Ворлд" з його „Меджик кінгдом" і „Епкот". До того ж клімат чудовий і дуже сприятливий людям терплячим на ревматизм. Апопка — це всесвітня столиця цвітів, до якої щоденно приїжджають туристи.

З огляду на масу туристів, що відвідують ці околиці, бажаним є збудувати в Апопці нашу церкву, може в лемківському стилі, на якої будову зложив вже сам Владика Москаль 500 дол. Можливість існує при цій церкві здвигнути чи організувати і український музей.

Наші вірні беруть участь щороку в різдвяних публічних торжествах зі своїм українським возом і вже в минулих трьох роках ми отримали першу нагороду.

Українська католицька місійна станиця наразі має своє приміщення в залі Об'єднання св. Володимира, при МекКой Ровд, і парохія вже має помешкання для священика, при 20 Іст Найтінгейл вул., близько осередку. Якщо наші туристи мають намір відвідати „Дизні Ворлд" чи „Епкот", вони можуть загостити до нашої церковної громади і на недільну Службу Божу, що відправляється о год. 10-ій вранці.

Михайло Бобер

В Ню Бритен відзначили Січневі Роковини

Українська громада Ню Бритен, Конн. відзначила Січневі Роковини. Під час підписання проклямації стоять представники місцевих організацій (зліва): В. Котик від Українського Горожанського Клюбу, С. Перун від української католицької церкви св. Йосафата, Е. Престаш від Українсько-Американських Ветеранів, о. Л. Любінський, парох української католицької церкви, Вілліям МекНамара, мейор Ню Бритену, о. Я. Нортон, парох православної церкви, В. Ґлова, Відділ УККА, М. Неїлко Б-во свв. Петра і Павла, 254-ий Відділ УНС.

Д-р І. Флис...

(Закінчення зі стор. 1)

вати професійних продавців забезпечення на повну ставку для канадських округ УНС. Стверджено, що коли бюро в Торонто буде відкрите, треба буде заанґажувати до нього урядовця на повний час.

Рішено, щоб у виданнях УНС появилося оголошення, що пошукується професійну силу в ділянці забезпечення на терен Канади і що зацікавлені можуть зголошуватися до Головної Канцелярії УНС. Це оголошення повинно появитися також в українській не-союзовій пресі в Канаді, а інтерв'ю із зацікавленими відбудуться в Торонто.

Д-р І. Флис поінформував присутніх, що Екзекутива УНС стремить до того, щоб збільшити читачів „Українського Тижневика" на терені Канади в цей спосіб, щоб друкувати „Український Тижневик" в Канаді і висилати поштою до теперішніх передплатників і на адреси, які подадуть інші. Він вияснив, що друк 5,000 примірників 16-сторінкового „Українського Тижневика" є можливий і що вже обраховано скільки коштував би друк і поштова пересилка, якщо б негативи сторінок „Українського Тижневика" були переслані поспішною поштою з Джерзі Ситі до Монтреалю.

Члени Канадського Представництва УНС були врадувані такою новиною і закликали Екзекутиву, щоб зреалізувати цей проєкт з надією, що це допровадить до піднесення числа читачів „Українського Тижневика" на терені Канади.

У справі створення Ради Директорів УНС в Канаді, д-р І.Флис пригадав членам Канадського Представництва, що рішення Конвенції УНС передало повновласть Головному Урядові УНС таку раду покликали до життя.

Чергові річні наради Головного Уряду відбудуться 7-го червня 1987 року. Рішено одноголосно, що існуюче Канадське Представництво в особах І. Геврика, Л. Філь, Т. Мороз, В. Дідюк і М. Спольський становить Статутову комісію, яка приготує відповідну резолюцію про створення Ради Директорів УНС на Канаду, яку представлять на нарадах Головного Уряду до затвердження. Комісія має зустрітися 20-го лютого 1987 року о год. 10-ій ранку в бюрах СКВУ в Торонто.

Наради Канадського Представництва УНС з головним предсідником д-р І. Флисом закінчилися в год. 3:45 по пол. із вдоволенням усіх присутніх, що винесено рішення у важливих для УНС справах.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс інформує з Ісламабаду, Пакістан, що в Кабулі, столиці Афганістану, вибухла великої сили бомба і вбила чотири особи, а біля 20 поранила. Загально здогадуються, що бомбу підклали антикомуністичні повстанці. Частинно був знищений будинок індійської амбасади, який сусідує з міністерством внутрішніх справ, проти якого в першу чергу був скерований атентат. В Ню Делі місцева преса повідомила, що від вибуху були поранені 17 індійців, 15 працівників амбасади і двоє працівників індійської пасажирської лінії.

МІСТО КАРАЧІ В ПАКІСТАНІ стало центром систематичних заворушень, підпалів, вбивств, міжплеменних зударів демонстрацій опозиційних партій проти уряду тощо. В неділю, 1-го лютого ц.р., у зударі демонстрантів з поліцією було понад 50 осіб поранених і вісім вбитих. Речники поліції заявляють, що хаос в місті поширюється такими темпами, що поліція навіть не вспіває реєструвати хто коли і де демонструє. Багато клопотів для місцевої влади роблять еміґранти з провінції Бігар, Індія, які дуже часто зударяються з іншими племенами.

Знову вийшли...

(Закінчення зі стор. 1)

виставки, поміщено кольоровий малюнок: двоє буковинців перед ратушею Відня з гербами колишніх коронних країн Галичини і Буковини. З цими самими мотивами зроблений відповідний штемпель. Обі ці праці роботи австрійського мистця А .Сікстуса фон Редена.

Точні інформації про 16-ту різдвяну виставку СУ—ФА, про життя українців у Відні та про бл. п. Патріярха Йосифа Сліпого, як теж інший матеріял в українській та німецькій мовах поміщено в багато ілюстрованому „Інформаційному листку", ч. 12, виданому СУФА.

РІЗДВЯНИЙ ПОЛУДЕНОК ВІДКЛИКАНО

Кергонксон, Н. Й. — Різдвяний полуденок 89-го Відділу Союзу Українок Америки, який був заповіджений тут на 8-го лютого ц.р., відкликаний з огляду на погану погоду. Інша дата буде своєчасно подана до загального відома.

БАЛЬ У ПАРМІ

Парма, Огайо. — Хор „Дніпро" та з'єднані українські хори Клівленду влаштовують карнаваловий баль з традиційним представленням дебютанток який відбудеться в суботу, 7-го лютого ц.р., тут в астродомі парафії св. Йосафата, при 5720 Стейт ровд. Початок балю буде о год. 9-ій вечора. До танців приґраватиме оркестра „Темпос" під керівництвом А. Калдуна. Вступ 10 дол. і 6 дол. для емеритів і студентів. Чистий дохід призначений на кошти підготови концерту з нагоди 1000-ліття Хрищення України.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 29-го грудня 1986 р. відійшов у Вічність

наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ І БРАТ

бл. п.

АНДРІЙ ЗАХАРЧУК

Цією дорогою бажаємо щиро і сердечно подякувати всім Тим, хто у ті для нас прикрі хвилини причинився чим будь, щоб нам облегшити наше горе.

Насамперед щиро дякуємо Отцям митр. М. Борисенкові та митр. З. Злочовському за похоронні відправи. Також дякуємо церковному хорові св. Покрови, а особливо їхньому дириґентові інж. П. Гурському за прегарний спів під час похоронних відправ.

Зокрема дякуємо всім Тим, які чи то листами, чи особисто висловили співчуття, розрадили нас в хвилині нашого болю.

Ми рівнож щиро вдячні за зложені вінки і квіти: П. і Е. Леськів, Д. і М. Калуш, Я. і Р. Калуш, В. і Г. Педенко, Г. і Т. Наліпа, В. і В. Сніг, В. і Г. Тимошенко і А. і М. Голубовський.

Дякуємо за зложені датки на Служби Божі: о. митр. М. і М. Харина, Л. і М. Кий, П. і Е. Леськів, М. Лозинська, М. і Д. Калуш, З. і М. Бабяк, Л. і Н. Бабяк, У. і Дж. Меґер, В. і А. Мелько, Я. і М. Яримович, М. і Г. Мельничук, Ю. і Х. Гура, О. Дяченко, П. і М. Коцюк та R. and C. O'Hare, J. and P. Schubert.

Щиро дякуємо всім Тим, які в пам'ять Покійного Покійного зложили датки на Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії, Па.:

по 50 дол. — Р. і І. Федик, І. і У. Сось;
40 дол. — В. і Л. Лисняк;
по 30 дол. — Я. і Я. Букачевські, О. Кукрицька;
по 25 дол. — С. і М. Мартюк, Д. Федак, М. Турчин;
по 20 дол. — Л. і Х. Демянчук, П. і О. Гевко, А. і П. Яріш, М. і Л. Кий, С. і А. Макух, А. Клос з родиною, І. Луцишин, Н. Н.;
15 дол. — О. і М. Мартинович;
по 10 дол. — М. і О. Бугай, В. Чорній, В. і Д. Гарасевич, В. і Н. Масюк, М. Лозинська, І. Мазурок, Ю. Луцишин;
43 дол. — Працівники з „Айден" компанії.

Вкінці щиро дякуємо похоронному заведенні п-ва Насевичів за ввічливу і старанну обслугу в похороні Покійного.

Нехай Милостивий Господь винагородить усіх за їхне щире серце, а Покійного прийме там, де „не має болю, ні страждань, але життя вічне".

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ПО СМЕРТИ ПОКІЙНОГО буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в суботу, 7-го лютого 1987 р., о год. 10-ій ранку в церкві св. Покрови у Філядельфії, Па.
при 11-ій і Овк Лейн вул.

Про молитви за душу Покійного Андрія Захарчука просять

родини ЗАХАРЧУКІВ І ДИКИХ

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що в суботу, 24-го січня 1987 р. помер на 74-му році життя

бл. п. д-р

ЛЕОНІД ХРУЦЬКИЙ

ПОХОРОН відбувся в середу, 28-го січня 1987 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
сини —
РОМАН з дружиною СИЛВІЄЮ
АНДРІЙ з дружиною КАТЕРИНОЮ
ЛЕОНІД
дочка — МАРИНА
внуки — СОНЯ, ЛЕОНІД, СИЛВІЯ, ЛАРА, РОМАН і СЕРГІЙ
сестра — НЕЛЯ УНКЕВИЧ

Об'єднання Мистців Української Сцени

в жалобі повідомляє театральну Родину, Приятелів, Знайомих та Українську Громаду в діяспорі, що дня 31-го січня 1987 р. відійшов у Вічність член нашого Об'єднання МУС відомий і заслужений оперний співак і актор Українських Театрів в Західній Україні та на еміґрації Австрії, Німеччині і США

сл. п. оперний співак

ЛЕВ РЕЙНАРОВИЧ

ПАНАХИДИ будуть відправлені у вівторок, 3-го лютого і середу, 4-го лютого, о год. 7-ій веч. в Senko Funeral Home, 213 Bedford Avenue, Pir 5-oi вул. Н. в Брукліні, Н. Й. Доїзд підземкою "L до Bedford Avenue.

СЛУЖБА БОЖА в четвер, 5-го лютого 1987 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Духа в Брукліні, відтак на український католицький цвинтар св. Духа в Гамптонбурґу, Н. Й.

Родині Покійного, зокрема Дружині Марії-Міці і доні Ані, висловлюємо наше глибоке співчуття.

Управа ОМУС-у

У великому болю і глибокому смутку повідомляємо Приятелів, Знайомих і Українське Громадянство, що 21-го січня 1987 р. на 79-му році повноцінного життя, несподівано відійшов у Вічність

наш МУЖ, БАТЬКО й ДІДУСЬ

бл. п.

ФЕЛІКС КОРДУБА

журналіст і співробітник багатьох газет і журналів, відомий громадський і політичний діяч, директор друкарні „Логос", як і член Українського Історичного Товариства.

Покійний народився 28-го травня 1908 р. в Тернополі, де провів дитячі і юнацькі роки й де закінчив в 1929 р. гімназію. Молодою людиною включився в активне українське політечне життя. В 1934 р. засуджений на 10 років тюрми, з чого один рік відбув в польському концлагері в Березі Картузькій. Вибух війни відкрив двері Його тюремної келії. В 1943 р. вступає в ряди Дивізії „Галичина", з якою як старшина ділить її долю. Від 1946 р. перебував в „ДП-і" таборі Міттенвальд, від 1951 р. в Мюнхені. Тут приймає енерґійну учачасть в громадському й політичному житті, займаючи в обох ділянках ряд керівних позицій, як голова Головної Ради ЦПУЕН (1961-1968) і секретар Спілки Українських Журналістів. Останніх десять років свого поземного життя присвятив Покійний розвиткові друкарні „Логос" як її директор.

ПОХОРОН відбувся 27-го січня 1987 р. на Вальдфрідгоф-і, Льореттонпляц. 26 січня о год. 18-ій було відправлене ЗАУПОКІЙНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ в українській католицькій церкві при Шенштр 55, Мюнхен, 22-го січня 1987 р.

СТЕФАНІЯ КОРДУБА, дружина
ДАРІЯ, дочка
ОЛЕКСАНДЕР, зять
ОЛЕСЬ, внук
Родина в Україні і в ЗСА

Mrs. S. Korduba, Ayinger Str. 17, 8 Muenchen 8, West Germany

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в ранніх годинах в суботу, 31-го січня 1987 р. з волі Всевишнього на 79-му році життя відійшла у Вічність по довгій і тяжкій недузі

наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБУСЯ І СЕСТРА

бл. п.

КАЗИМИРА ЛОҐУШ

з ГАЛУЩИНСЬКИХ

ЗАУПОКІЙНІ відправи відбулися в понеділок, 2-го лютого 1987 р. в похоронному заведенні Talarsky Funeral Home, Hartford, Conn.

ПОХОРОН з української католицької церкви св. Михаїла в Гартфорді, Конн. у вівторок, 3-го лютого 1987 р. на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишились:
муж — ЄРОНИМ
дочка — ОКСАНА СТЕРАНКА з чоловіком ЮРІЄМ
внучка — ТУНЯ
внук — АДРІЯН
сестри — МАРІЯ ГАФТКОВИЧ-ТЕСЛЯ
ІВАННА ГРИНЕВИЧ
брат — ТЕОФІЛЬ
шваґер — ОМЕЛЯН ЛОҐУШ з дружиною ЮЛІЄЮ
Ближча і дальша Родина

Вісті Об'єднання Сеньйорів УНСоюзу

На одній конференції Сеньйорів УНСоюзу за каденції д-ра Романа Борковського винесено резолюцію, що об'єднання буде час до часу давати про себе знати і інформувати членів на сторінках „Свободи" про те, що їм треба знати.

Отже на фронті розбудови оселі сеньйорів на землі, біля Союзівки, яку УНСоюз купив від НТША, нема новин крім тих, що Екзекутива подала до відома. Екзекутива обіцяла повідомляти членів про дальші пляни оселі, але об'єднання мусить дальше діяти і плянувати, перешкоди треба поборювати і шукати виходу зі ситуації.

Час іде, вже скоро весна красна. Вже дістаю листи від союзовців, які хочуть запевнити собі кімнати під час конференції, яка відбудеться з кінцем травня (14-19). Ще заскоро замовляти кімнати, але хто хоче замовити може це зробити з днем 1-го березня, Союзівка буде тоді офіціяльно закрита, але замовлення будуть приймати. Цього року кімнати на з'їзд будуть виключно для членів УНСоюзу. Минулими роками все були нарікання, що не-члени забирають кімнати. Цього року буде контроля. Аплікантн на кімнати мусять долучити посвідку від секретаря відділу, що вони є членами, а Союзівка буде могти справдити на компюторі в Джерзі Ситі. Союзівка мусить (бо вона так хоче) знати хто приїде на З'їзд, отже навіть урядовці об'єднання мають собі замовити кімнати, щоб не було так як одного року — навіть голова об'єднання д-р Борковський не мав кімнати, бо не замовив.

Ще одно: сеньйори мають домагання до УНСоюзу — хочуть бенкет, оркестру, програми вечорами — Союз це їм дає! Але Союз теж має потреби і хоче бачити сеньйорів, які записують своїх дітей, внуків і знайомих в члени. Як то кажуть, рука руку миє. Ясно що сеньйори з новими членами будуть мати першенство! Казав добрий вояк Швейк: „Порядок мусить бути!"

Степан Куропась
голова Об'єднання і Комісії Сеньйорів УНСоюзу

ЗАСТУПНИК ДЕРЖАВНОГО секретаря ЗСА Джан Вайтгед, завершуючи свою чотириденну візиту в Польщу, зустрівся з президентом Войцехом Ярузельским. Один із чинників, який супроводжував Дж. Вайтгеда, сказав: „На нас справила велике враження щирість розмов, що відбулися. На наш погляд, поїздка була досить конструктивною". Дж. Вайтгед є другою за ранґою особою в Державному департаменті, тому це є перше відвідання Польщі американським дипломатом такої високої ранґи від часу впровадження генералом Ярузельским виїмкового стану в грудні 1981 року.

Звернення до станиславівців

Минуло більше року, коли відбувся VI З'їзд станиславівців, на якому прийнято рішення використати матеріяли, які ще залишилися після видання перших двох томів „Альманаха Станиславівської Землі".

Управа Центрального Комітету відбула кілька засідань, а голова, в терені, провів кілька зустрічей і розмов про можливості видання ще одного тому. В загальному рішення з'їзду, розмови в терені і дискусії під час засідань Управи дають нам підставу ще раз звернутися до наших Земляків з гарячим закликом:

„Дорогі станиславівці, перегляньмо ще раз наші записники, наші „шпарґали", наші давні світлини, документації і даймо нашій громаді третій том збірника про нашу землю. Багато скептиків скаже навіщо? Наша відповідь коротка: ми хочемо увіковічнити діла і пам'ять тих, які боролися за український Станиславів і Станиславівщину, які творили релігійні та громадські організації, шкільні і кооперативні установи, бурси та захоронки. Ми мусимо подати в цьому томі імена й прізвища людей, яку очолювали ці товариства в кожному селі й місті. Нам бракує імен — імена пишуть історію! Ми хочемо зібрати інформації про кожне село і місто — хто був священиком, війтом громади, головою „Просвіти", працівників кооператив, „Маслосоюзу", наших лікарів, адвокатів, директорів шкіл і т.п."

Дорогі Земляки, цього не зроблять наші брати на рідних землях. Ми маємо обов'язок створити пам'ятник для тих наших земляків, які в холод, дощ, сніговії і спеку жертвенно працювали, будуючи релігійні, культурні і матеріяльні цінности нашого народу. Це довг нашого покоління, яке ще родилося і працювало на рідних землях.

До цього зобов'язує наступ ворога на нашу батьківщину з метою затерти історичну пам'ять нашого народу і ліквідувати наш народ як окрему націю. Творім, навіть малі, гуртки, сходімся разом, перегляньмо ще раз світлини наших знайомих, підпишім докладно, пригадаймо призабуті події та всі разом включімся до праці над завершенням третього тому.

Для тяглости поколінь колишніх жителів Станиславівщини Управа запроєктувала розділ „Станиславівці в діяспорі", який віддзеркалить життя земляків по країнах їхнього поселення, їхню громадську, наукову чи професійну працю як і також досягнення їхніх дітей.

Всю кореспонденцію в редакційних справах та світлини висилати до 1-го грудня 1987 року на адресу: Bohdan Yasinsky, Silver Spring, Md. 20903.

Не менш важливою справою побіч збирання матеріялів, являється видавничий фонд третього тому. Грошеві пожертви просимо висилати на адресу скарбника комітету: Ewhen Lutzky, 39-26, 65 th St., Woodside, N.Y. 11377,

Земляки, які досі ще не набули перших двох томів, мають нагоду придбати їх, висилаючи замовлення на вижче подану адресу скарбника. Ціна першого тому 25 амер. дол. (ціна знижена), ціна другого тому — 40 амер. дол. і поштова пересилка.

Земляки, час наглить, наші ряди щораз то більше рідшають. То ж поспішаймо — залишім майбутнім поколінням настільну книгу про нашу батьківщину, про великих і славних предків, про їх жертвенне життя та їхню героїчну боротьбу в обороні рідної землі.

Управа Центрального Комітету Станиславівщини

Богдан Ясінський,
голова

Ялинка в Гартфорді

На Новий Рік, 1-го січня 1987 року, в годині 4-ій по полудні союзянки 93-го Відділу СУА в Гартфорді, Конн., вперше засвітили ялинку, присвячену політичним в'язням і їх родинам.

Вечір відкрила голова Відділу Мирослава Солук, підкреслюючи духовий зв'язок між нами і тими, що на засланні, у в'язницях і „психушках". Вона прочитала декілька поезій, написаних дисидентами, які у цей різдвяний час примусили нас полинути думками до їхніх родин, жінок і дітей.

Після того, як отець шамбелян С. Чомко і голова Відділу засвітили ялинку, ми почали програму вечора колядою „Бог Предвічний", переплітаючи поодинокі точки програми іншими колядами. Катря Гадзевич відчитала уривок з новелі „Боже деревце" Уляни Любович, Ярослава Кукіль познайомила нас з життєписом поетеси Ірини Сеник, Анна Крамар відчитала поезію „Ожидання" невідомого автора. Мета вечора була осягнена. У декого з присутніх блищали сльози на очах, інші були зворушені. Вечір пройшов успішно. Ми відчули моральне задоволення, що сповнили свій обов'язок супроти тих, що найбільше на те заслуговують.

Наша господиня Мирослава Кузьо вгостила присутніх кавою та солодким. Ніхто не спішився домів і ми ще довго ділилися враженнями та споминами про минулі свята в Україні.

Присутній

Звернення до колишніх жителів табору в Ельванґені

Сорок років минуло від часу заснування табору для переміщених осіб (Д.П.) в Ельванґені, Віртемберґ, в Німеччині. Табір цей був чисельний бо в ньому проживало біля 4,000 українців. Там пробували ми разом 4-5 років, може найбільш бурхливих років у нашому житті, бо та постійна непевність вивозу на „родіну", чи невідомий шлях у будуччину зганяли сон із наших очей. Та при Божій допомозі усі ми, врятувавшись, розсипались по цілому світі, влаштувались, виховали дітей своїх, які уже в більшості позакладали свої родини, а ми починаємо жити споминами минулого і часто згадуємо чи пригадуємо нашим дітям певні призабуті події із таборового життя, а то й онукам розказуємо про наше життя в таборі мов казочку.

Та прийшов час, не лише ми самі чи наші діти, але вже і наші внуки радо хотіли б зустріти тих, які спільно з їхніми родичами в ті непевні часи ділили долю і недолю.

В Дітройті, Мишиґен, проживає найбільша кількість колишніх жителів табору Ельванґен, а це тому, що одними з перших, які тут поселились, були о. Володимир Возьняк і Михайло Витягловський, які спільно понад 200 „афідавітів" вислали своїм співмешканцям у табір Ельванґен. Тому повстала думка саме тут урядити з'їзд жителів табору Ельванґен, щоб ще хоч раз зустрітися разом, спільно пригадати пережиті часи, відсвіжити знайомства та провести спільно приємно час. В тій цілі створено комітет для підготови з'їзду.

Комітет почав уже діяти, замовлено приміщення в Українському Культурному Центрі і призначено дату зустрічі на суботу, 4-го липня 1987 року. Зустріч нашу присвятимо Тисячоліттю Хрищення України. Щоб усе як слід приготовити своєчасно, залежати буде від вас, колишні таборяни. Тому просимо вас чимскоріше відгукнутись на це Звернення і зголосити свою участь у зустрічі, а якщо будете перешкоджені і не зможете прибути, подайте комітетові обов'язково ваше ім'я і прізвище та адресу, щоб ми могли втягнути вас у список усіх жителів в „Однодніївку" зустрічі. Про зустріч повідомте своїх приятелів.

Просимо вас дуже, не відкладайте, але чимскоріш зконтактуйтесь з нами, щоб ми могли приготовити для вас не лише харчі, але й нічліги, які треба замовляти дуже вчасно.

Рівнож просимо вас, якщо маєте які-небудь таборові видання чи матеріяли до історії табору, пришліть їх нам чимскоріше до використання, а за їх зворот ручаємось. Якщо хтось з вас бажає і може чим-небудь допомогти комітетові у підготові зустрічі, зголошуйтесь, а ми з радістю скористаємо з ваших услуг. По дальші інформації просимо писати на адресу комітету: Ellwangen, Ukrainian Cultural Center, 26601 Ryan Rd., Warren, Mich., 48091, або телефонувати до Михайла Витягловського на число (313) 365-8620.

За комітет:
інж. Мирослав Кальба,
голова
мгр Христина Годів-Юзич,
секретар.

Матуранти „Рідної Школи" в Чикаґо видали пропам'ятну книгу

Заголовна сторінка книги матуристів.

В нашій пресі читаємо часто про те, що не видно в суспільній праці нашої молоді. Загально принято, що молодь не інтересується імпрезами, влаштованими старшими громадянами та не йде вслід за їх виявами національних почувань.

Багато в цьому правди, але спосіб думання старших дуже тяжко змінити. Та молодь живе і працює в американському оточенні й старається в нього дечого навчитися.

В американських середніх школах є прийнятий звичай на закінчення навчання видавати пропам'ятну книгу, в якій поміщені світлини всіх учнів та їхні життєписи. В нас цього звичаю ще не було. Матуранти видавали табльо—світлини всіх учнів та учителів на одній таблиці, і це все.

В часі підготови до традиційної матури в „Рідній Школі" в Чикаґо виринула оригінальна ідея студентів 11-ої кляси видати з приводу матури власну пропам'ятну книгу зі знімками матурантів і їх родоводом. Ідея нова, але як її зреалізувати? Це ж буде дорого коштувати. Взято під увагу добровольців, що могли б оплатити цей проєкт. Заходи в наших двох фінансових інституціях в Чикаго, а саме: в першому федеральному банкові „Певність" при 936 Норт Вестерн авеню та в управі Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" при 2351 Вест Чикаґо авеню (при Чикаґо і Вестерн), принесли успіх. Обидві установи погодилися допомогти молоді та призначили на кошти друку поважні суми грошей, без яких здійснення цього задуму було б неможливе.

І ось перед нами пропам'ятна книга матурантів і випускників 1986 року, видана Товариством „Рідна Школа", 2250 Вест Райс Ст. в Чикаґо (60622). Чепурно і на доброму папері та з дбайливо виконаними світлинами всіх учнів. В книзі поміщено світлини матурантів, їх короткий життєпис та успіхи в науці. Ось їх імена: Катерина Береза, Павло Бойко, Роман Гірняк, Ляриса Ґеді, Наталка Дахнівська, Любомир Домашевський, Ірина Козань, Марта Анна Кокорудз, Наталка Крутяк, Мотря Кузич, Таня Роксана Лоско, Христина Надзікевич, Адріян Ожґа, Дарія Анна Пачовська, Христина Романюк, Ліда Сенюта, Таня Стецишин, Наталя Святослава Хім'як, Лев Юринець, Наталя Яцків.

Крім цього, є табльо всіх учителів та учнів і привіти від обох Владик Українських Церков— Владики Інокентія від Католицької та Владики Константина від Православної, а також від голови Шкільної Ради д-ра Є. Федоренка, від директора школи мґра Л. Скорини та опікуна 11-ої кляси мґра Н. Скорини. При кінці книги поміщено також короткий нарис про школу українознавства Катерини Домашевської.

Редаґували книгу Любомир Домашевський, Мотря Кузич та Роман Гірняк. Мовним редактором був Любомир Домашевський.

Приклад молоді в Чикаґо варто наслідувати. Молодь йде своїми шляхами і користає з науки в американських школах. Треба їй лише допомагати та заохочувати до корисної і успішної ініціятиви.

С. К.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО КУХАР, член УНС Відд. 178-го Т-ва Св. Марії в Манчестері, Н.Г., помер 8-го листопада, 1986 року на 96-му році життя. Нар. 1896 року в Україні. Членом УНС став 1926 року. Залишив у смутку доньок — Роз Батлер, Ольгу Кухар і Марію Джардин і синів Мориса і Івана, 11 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся 12-го листопада 1986 р. на цвинтарі св. Йосифа в Бедфорді, Н.Г.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Беднарчик, секр.

ВІЛЛІЯМ К. РАССЕЛ, член УНС Відд. 63-го у Форд Сиаі, Па., помер 28-го листопада 1986 року на 68-му році життя. Нар. 19-го липня 1918 року в Кіттаннінг, Па. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину Джейн. Похорон відбувся 1-го грудня 1986 року на цвинтарі Св. Марії у Форд Сиаі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Турко, секр.

МАРІЯ БРАТУСЬ, член УНС Відд. 316-го Т-ва Укр. Нар. Дім в Рочестері, Н.Й., померла 17-го листопада 1986 року на 90-му році життя. Нар. 1896 в Серниках гор. повіт Рогатин. Членом УНС стала 1935 року. Залишила у смутку дочку Ок-Ольгу Сидор, внука Дмитра внучку Сузанну і правнука Матвія. Похорон відбувся 20-го листопада 1986 року на цвинтарі Ріверсайд.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

АНДРІЙ ЛУПИНЯК, член УНС Відд. 287-го Т-ва „Сини України" в Джерзі Сиаі, Н.Дж. помер 14-го липня 1986 року на 91-му році життя. Нар. 14-го вересня 1894 року в Галичині. Членом УНС став 1940 року. Залишив у смутку доньку Кляру. Похорон відбувся 17-го липня 1986 року на цвинтарі св. Хреста в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Богдан Ясінський, секр.

МИХАЙЛО КОЛОДІЙ, член УНС Відд. 367-го Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й., помер 7-го грудня 1986 року на 64-му році життя. Нар. 11-го листопада 1922 року в селі Черепель, Львів, Зах. Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Маргаріту, двох синів, двох внуків, три сестри і брата на рідних землях. Похорон відбувся 9-го грудня 1986 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Попович, секр.

ЙОСИФ СИДОР, член УНС Відд. 5-го Б-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й., помер 11-го грудня 1986 року на 68-му році життя. Нар. 28-го липня 1918 року в Терривіллі, Конн., Членом УНС став 1956 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Йосифа мол., доньку Марію і двоє внуків. Похорон відбувся 15-го грудня 1986 року на цвинтарі св. Дороги у Вествирі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ІВАН МАТИС, член УНС Відд. 221-го ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл., помер 28-го листопада 1986 року на 79-му році життя. Нар. 17-го квітня 1907 року в селі Заланів, Україна. Членом УНС став 1948 року. Залишив у смутку сина, невістку, 3 внуки на Україні, та близького приятеля Михайла Оренчука. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Карачевський, секр.

ГРИГОРІЙ КОВАЛЕНКО, член УНС Відд. 39-го Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й., помер 23-го листопада 1986 року на 85-му році життя. Нар. 1902 року в Україні. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Олександру, доньку Неонілю і ближчу та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 26-го листопада 1986 року на цвинтарі Онондаґа Веллі в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ЕВДОКІЯ ВОЛОШИН, член УНС Відд. 170-го Т-ва „Українська Січ" в Джерзі Сиаі, Н.Дж., померла 12-го листопада 1986 року на 93-му році життя. Нар. 1892 року в селі Деричів коло Теребовлі, Україна. Членом УНС стала 1927 року. Залишила у смутку сестрінку Анну Скапяк. Похорон відбувся 15-го грудня 1986 року на цвинтарі Св. Хреста в Норт Арлінґтоні, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Володимир Білик, секр.